

in den Staat Israël geen herleving der Theocratie zien. Naar de H. Schrift hebben wij die ook niet te verwachten. Hetgeen ons evenwel niet verhindert de totstandkoming van dezen staat als een merkwaardige gebeurtenis in het historisch proces der volkerenwereld te beschouwen en diens verdere ontwikkeling met bijzondere belangstelling te volgen. Maar wij kunnen in dezen staat niet de verwezenlijking zien van een profetische toezegging in het Oude Testament. Ten eerste niet, omdat de profetie van Israëls nationaal herstel die dat Oude Testament biedt op een heel andere, reeds lang geleden plaats gehad hebbende gebeurtenis betrekking heeft. Ten tweede niet omdat de Staat Israël met de in die profetie getekende trekken niet de minste overeenstemming vertoont. En ten derde ook niet, omdat volgens de profetie de rol van Israël als het van God verkoren en door een bijzonderen band aan God verbonden Bondsvolk is uitgespeeld, en daarvoor de gemeente des Nieuwen Verbonds in de plaats getreden is. Reeds in 1903 schreef de bekende Arnhemse predikant H. Hoekstra: „t kan best zijn, dat Palestina nog eens weer opgepropt met Joden komt te zitten. De zaken in 't Oosten kunnen wel zóó loopen, dat ze daar tot eenig zelfstandig bestaan komen. Wie weet, beproeven ze er niet weer een tempel te bouwen. Alleen maar, wij zien daarin niets geestelijks. Dat zal geen schakel in de Goddelijke heilsbedeeling zijn. Dat zal mensenwerk zijn, onder de toelating Gods” ⁸⁷). En nu thans in 1949 er inderdaad in Palestina een Joodse staat gevormd is, en het aantal Joden daar met een ontzaglijken sprong is vooruitgegaan ⁸⁸), is er geen reden om tot een ander oordeel te komen. Wat er in Palestina gebeurd is, en wat er ook verder moge gebeuren, het heeft met de Goddelijke profetie die ons in de H. Schrift geboden wordt, niets te maken.